

ת"פ 30479/04/13 - מדינת ישראל נגד טארק עויסאת

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 30479-04-13 מדינת ישראל נ' עויסאת

בפני	כב' השופט משה גינות
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	טארק עויסאת

החלטה

לפני טענה מקדמית, אשר העלה ב"כ הנאשם, לפיה קיים פגם או פסול בכתב האישום מאחר והמאשימה בחרה להגיש כתב אישום בעבירה מסוג פשע, שעניינה חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, ולא בעבירה מסוג עוון, שעניינה היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

רקע וטענות הצדדים:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת חבלה במזיד ברכב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. לפי עובדות כתב האישום בתאריך 20.10.12 סמוך לשעה 18:45 בכביש ראשי בבאקה אל גרביה, הנאשם אחז בידו חפץ והכה באמצעותו בדלת נהג הרכב מסוג מאזדה מ.ר. 6705527 השייכת למוחמד אבו הדבה, דפק בידו על גג רכב, בעט מספר פעמים בדלת הנהג ועיקם את הפח של הדלת הקדמית שמאלית של הרכב. עלות הנזק לרכב הינו 1170 ₪.
3. בישיבת יום 10.3.14 הסנגור העלה טענה מקדמית, שעניינה הגנה מן הצדק. לטענתו של המבקש, התביעה בחרה להאשימו בעבירה מסוג פשע, שעניינה חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, ולא בעבירה מסוג עוון, שעניינה היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק העונשין. המבקש טען, כי אישום בעבירה שעניינה חבלה במזיד, שמור רק למקרים בהם נפגע רכב, במהלך אירוע של גניבת הרכב וכתמיכה בטענתו הפנה להנחיית פרקליט המדינה מס' 2.10 ולהצעת חוק העונשין המתייחסת לסימן ה1 לחוק העונשין.

4. ב"כ המאשימה בתגובתה בכתב טענה כי בחירת סעיפי האישום נתונה לסמכותה של התביעה, ובמקרה דנן, סבורה המאשימה כי נסיבות המקרה החריגות, לפיהן תקף הנאשם את הרכב באליו יושבו מצויים בתוכו, מצדיקות את האשמתו של המבקש בסעיף החמור יותר.

דין והכרעה:

5. אשר לטענה בדבר הפגיעה בעקרון השוויון, לא עלה בידי המבקש להעמיד תשתית עובדתית מספקת, ממנה ניתן ללמוד, כי דרך הילוכה של התביעה בעניינו, שונה מאשר במקרים דומים אחרים. בית משפט זה, אישר במספר רב של הזדמנויות בעבר, הרשעה בעבירה שעניינה חבלה במזיד, מבלי שהדבר נכרך בגניבת רכב (ראו, למשל, ע"פ 4906/09 אלנברי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.1.2010); רע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.6.2005); ע"פ 1184/00 מחמיד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.6.2000)). בנוסף, לא מצאתי כי יש בהנחיית פרקליט המדינה שעניינה מדיניות התביעה בעבירות של חבלה ברכב, בכדי להועיל למבקש. בסעיף 4 להנחיה נקבע בפירוש כי יש לייחס לנאשם את העבירה הקלה יותר, קרי היזק בזדון, אך במקרים בהם נסיבות העבירה "אינן חמורות".

במקרה דנא, וכעולה מפרק עובדות כתב האישום, מדובר בנסיבות חמורות כאשר הנאשם נטל חפץ ובאמצעות הכה ברכבו של המתלונן מספר פעמים. כמו כן, אין בידי לקבל את הטענה, כי השימוש בעבירה שעניינה חבלה במזיד, שלא בצמידות לגניבת הרכב, חוטא לתכליתו של סעיף 413 לחוק העונשין. ראשית, על תכליתו של סעיף חוק יש ללמוד, בראש ובראשונה, מלשונו של הסעיף, ולא רק מההיסטוריה החקיקתית ודברי ההסבר שלו (אהרון ברק פרשנות תכליתית במשפט 401-402 (2003)). בענייננו, נמנע המחוקק מלקבוע, במסגרת סעיף 413 לחוק העונשין, מהן הנסיבות הקונקרטיות שבהן יחול סעיף העבירה, ואין צריך לומר, כי לא נקבע שהסעיף יחול רק כאשר מדובר בעבירה המתבצעת במהלך גניבת הרכב, וזאת בלבד. היעדרה של הוראה מעין זו בולטת במיוחד, על רקע בחירתו של המחוקק לציין במפורש, בסעיף 413(2) לחוק העונשין, אשר התקבל במסגרת אותו תיקון בו נחקק סעיף 413 לחוק העונשין, כי מדובר במעשה ש"נעשה כדי לבצע או להקל על ביצוע עבירה לפי סימן זה". השוואת הסעיפים מלמדת, שחזקה על המחוקק, לו היה בכוונתו להתנות את תחולת סעיף 413 בביצוע עבירה של גניבת רכב, כי היה עושה זאת במפורש. שנית, שעה שאנו מעיינים בדברי ההסבר עצמם, יש לזכור כי לא מחפשים בהיסטוריה החקיקתית תשובה קונקרטית לבעיה המעשית העומדת להכרעתנו. אנו מחפשים בהיסטוריה החקיקתית את תכלית החקיקה. מדברי ההסבר לתיקון 28 לחוק העונשין, עולה כי התפיסה העקרונית, להבדיל מהיישום הקונקרטי, אשר עמדה לנגד עיני המחוקק הייתה, בראש ובראשונה, הגברת ההגנה על כלי רכב, מפאת חשיבותם לפרט. וכך נאמר בדברי ההסבר להצעת החוק: "**כלי הרכב בהרבה מובנים דומה מאוד לביתו של האדם. הוא משמש גם אמצעי עבודה וכלי עבודה עבור הרבה אנשים. במובנים רבים הרכב הוא שלוחת ביתו של הפרט**". מכאן, שאין בסיס לטענה, כי החלתו של סעיף 413 לחוק העונשין במקרה בו הושחת במזיד רכבו של אדם, גם אם לא בנסיבות של גניבת הרכב, חוטאת לתכלית העומדת ביסוד דבר החקיקה. (ראה גם: רעפ 6800/13 אסף קסטיאל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.11.2013)

6. לאור האמור לעיל, הנני דוחה את הבקשה.

7. תיק זה קבוע לשיבת הוכחות ליום 30.9.14 שעה 10:00.

המזכירות תשגר העתק מהחלטתי זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ד, 18 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.